

Micul Muck • după povestirea cu același titlu de Wilhelm HAUFF PARTEA I

În Niceea, orașul meu natal, trăia un om care se numea micul Muck.

Când ieșea din casă, toată strada răsună de țipetele noastre, ne aruncam șepcile în sus și dansam ca nebunii în jurul lui.

Dar mi-a trecut râsul când am văzut că micul Muck se îndreaptă spre casa părinților mei.

A intrat și a rămas un timp înăuntru. Eu mă ascundeam lângă ușa de la intrare.

Mai tarziu, foamea m-a obligat să mă întorc acasă și, rușinat și cu capul plecat, m-am prezentat în fața tatălui meu. Acesta mi-a spus o poveste:

Tatăl micului Muck era un om sărac. Când bătrânul muri, rudele au gonit copilul din casă. Muck a plecat în lume să-și afle norocul.

Astfel a călătorit două zile, iar în dimineața celei de a treia zi a zărit de pe o colină un mare oraș.

În sfârșit a ajuns la poarta orașului.

Parcursese deja câteva străzi, obosit și înfometat, când se deschise o fereastră și o femeie bătrână strigă: 'Veniți, veniți, mâncarea este gata.'

Poarta casei se deschise și Muck văzu multe pisici și mulți câini intrând

și-a luat inima în dinți și a urmat pisicile, deoarece spera să primească și el ceva de mâncare.

Femeia îl întreba ce dorește, și după ce micul Muck îi spuse povestea sa, îl întrebă: 'Vrei să intri în serviciul meu?'

Micul Muck a acceptat. În fiecare dimineață trebuia să pieptene doi motani și patru pisici, să le dea de mâncare și să le învelească noaptea.

Dar apoi, pisicile s-au făcut din ce în ce mai rele. Săreau prin cameră, spărgeau o mulțime de vase care le stăteau în drum.

Femeia se supăra și dădea toată vina pe Muck. Ea credea pisicile, care făceau pe nevinovatele, când femeia era acasă.

Muck era foarte trist din cauza acestei nedreptăți și hotărî să părăsească serviciul, mai ales că femeia nu-i plătise niciodată ce i se cuvenea.

Într-o zi, descoperi în dormitorul bătrânei o ușită pe care nu o mai văzuse până atunci.

Muck intră în cămăruța în care nu erau decât haine și vase vechi. De aici voia să-și ia plata ce i se cuvenea, dar nu găsea niciun ban.

A observat o pereche de papuci foarte mari. Nu erau foarte frumoși, dar se hotărî să-i ia pentru călătorie.

Mai luă și un baston cu un frumos cap de leu și fugi afară.

Micul Muck părăsi casa și orașul cât putu de repede.

I se păru că o forță nevăzută îl trăgea. Observă că papucii erau aceia care îl duceau. Niciodată nu alergase atât de repede.

Deoarece nu putu să se oprească, strigă: 'O, o, opriți!' Atunci papucii se opriră și Muck căzu extenuat la pământ.

Adormi și visă cățelușul care îi spusese: 'Cu papucii se poate zbura, iar cu bastonul poți găsi comori.'

Repede, Muck încercă puterea papucilor. Putea, într-adevăr, să zboare. Își dori să ajungă într-un oraș îndepărtat.

Într-o clipită, era într-o piață mare, unde tocmai se anunța că regele căuta un curier.

Când se prezentă la paza palatului, s-a glumit și s-a râs mult pe seama piticului care spunea: 'Sunt gata să mă întrec cu cel mai bun alergător.'

La bucătărie i s-a servit o masă bună...

În timp ce în parcul palatului se pregătea totul pentru concurs.

Când Micul Muck se înfățișă curții, s-a râs din nou de el. Dar el nu a dat înapoi.

Și astfel, alergătorii s-au pregătit să înceapă cursa.

La început, adversarul lui Muck avea un avans apreciabil...

... dar apoi piticul ajunse cu mult înaintea celui alt la sosire, și mulțimea striga: 'Trăiască Micul Muck, învingătorul la concursul de alergare!'

Chiar și regele și printesa îl felicitară. Regele, însă, spuse: 'Vreau să fii curierul meu personal, dragul meu Muck.'

Îți dau anual 100 de monede de aur.

Astfel, Muck credea că a găsit în sfârșit fericirea și era bucuros și vesel.

SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI reeditare 1987